

тѣ щатъ благотворно да дѣйствуютъ за насъ още и после умирање то, презъ получены те като чи въ наслѣдіе тѣхни усѣщанія, видове и намѣренія. Но утѣшенія та кои то нья дерзнахме да наречемъ небесны, по вѣрны са и подрагоцѣнны. Тѣ ся сички-те заключаватъ въ една постоянна, прискорбна и наедно сладка мысль за ради оныя, кои то сме ся нья лишили, въ приобщеніе то съ духъ-атъ съ оныя, кои то са отишли въ другій подобѣръ животъ, особено кога бы ся тоя тѣхенъ новъ животъ началъ въ наши те очи, още преди рѣшително то тѣхно разлученіе съ земля та, когато бы велики те предсмъртны минуты открили предъ насъ сички те сокровища на Христіанска та добродѣтель душевна на оногова, който умира. Прекрасна та кончина бива награда на прекрасный-атъ животъ, и за ради оныя на който ся той дарува отъ небо-то, нья казахме съ Евангелиста-Пророка : *блаженны умирающіе о Господѣ*; защо тѣ като умиратъ, вѣчь предчувствуютъ вѣчно то спокойство и блаженство. И такава кончина нья видѣхме на найвысока та точка на земно то величіе, въ печалный-атъ не забораваемый-атъ день на 18-ый миналы Февруарія. Умираще Императоръ-атъ Русскій, Тоя, на Кого то имя то исплъняваше всичка та вселенна, камъ Кого то ся обрѣщаха не престанно погледити те скоро, не само отъ шестьдесятъ миліоны Негговы поддайници, но и на сички те чужди народи и Правителства. И въ това поражавающе умове и сѣрдца событіе имаше нѣщо още по удивително : состояніе то) на душа та Государска. Той умираше като достоинъ прере-